

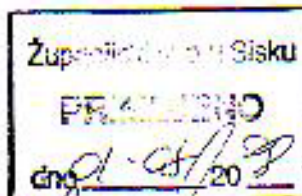

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SISKU

BROJ: K-DO-21/06

Sisak, 01. kolovoza 2008.

IP/JG

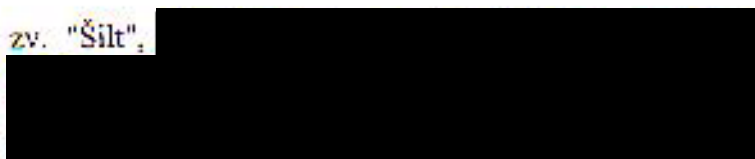
ŽUPANIJSKOM SUDU

U SISKU

Temeljem čl. 42. st. 2. t. 4. Zakona o kaznenom postupku, podižem

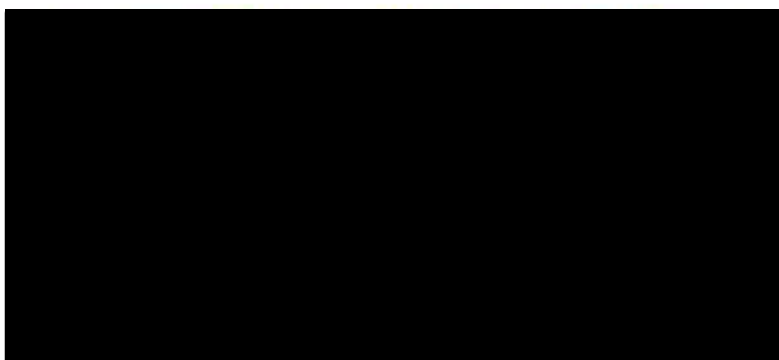
OPTUŽNICU
protiv:

I okr. SINIŠE MARTIĆA, zv. "Šilt",

nalazi se u bijegu,

II okr. MILE LETICE,

lišen slobode i određen mu je pritvor do
04.08.2008. godine, te se sada nalazi u zatvoru
Županijskog suda u Sisku,

II okr. Mile Letica, sam

1/ dana 18. rujna 1991. godine, za trajanja nemedunarodnog oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske, s jedne strane, te naoružanih vojnih i paravojnih formacija pobunjenih hrvatskih Srba potpomognutih snagama bivše JNA, s druge strane, suprotno članku 3., 13., 32., 33. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. st. 1. i 2., čl. 13. i čl. 16. dopunskog protokola II Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba od 08. lipnja 1977. godine, u svojstvu komandanta 2. odreda Teritorijalne obrane Glina naredio pripadnicima svog odreda napad na selo Šatornja, a nakon što je selo zauzeto, kao zapovjednik 2. odreda odgovoran za primjenu navedenih ratnih i humanitarnih propisa međunarodnog prava o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, umjesto da spriječi da se selo razara i pale stambene i gospodarske zgrade, iako je imao saznanja da se to čini, nije ništa poduzeo da se takva protuzakonita postupanja suzbiju i kazne, te iako za to nisu postojali vojni razlozi, te time pristajući da njemu podređeni vojnici nastave s takvim protupravnim radnjama, kao i na njihove posljedice, nakon čega su vojnici njegova odreda spalili selo, a potom u razdoblju od 29. rujna do 03. listopada 1991. godine na području Gline, provodeći zapovijed komandanta Operativne grupe 1 (OG-1) broj ST-Pov. 100-10 od 29. rujna 1991. godine generala Dušana Koturovića, s ciljem zauzimanja šireg područja Viduševca i izbijanja na rijeku Kupu, naredio pripadnicima svog odreda napad iz pravca Šatornje na Donji i Gornji Selkovac, pa su te postrojbe izvršile napad na ta sela, a nakon što su navedena sela zauzeta, propuštajući gore navedene dužnosti suzbijanja i kažnjavanja te time pristajući da njegovi vojnici, po zauzimanju Donjeg i Gornjeg Selkovca ubiju civile Franju Klobučara, Andriju Grgića i Franju Sučeca, a potom opljačkaju i zapale obiteljske kuće i gospodarske zgrade i protjeraju preostalo hrvatsko pučanstvo iz Donjeg i Gornjeg Selkovca,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na civilno stanovništvo, naselja, pojedine civilne osobe, kojega je posljedica smrt, naredio napad bez izbora cilja kojim se pogada civilno stanovništvo, da se civilno stanovništvo ubija i da se prema njemu postupa nečovječno,

I okr. Siniša Martić, sam

2/ dana 30. rujna 1991. godine, za trajanja nemedunarodnog oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske, s jedne strane, te naoružanih vojnih i paravojnih formacija pobunjenih hrvatskih Srba potpomognutih snagama bivše JNA, s druge strane, suprotno članku 3., 13., 32., 33. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. st. 1. i 2., čl. 13. i čl. 16. dopunskog protokola II Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba od 08. lipnja 1977. godine, kao zapovjednik paravojne postrojbe zv. „Šiltovi“ odgovoran za primjenu ratnih i humanitarnih propisa međunarodnog prava o zaštiti građanskih osoba, provodeći zapovijed komandanta Operativne grupe 1 (OG-1) broj ST-Pov. 100-10 od 29. rujna 1991. godine generala Dušana Koturovića, s ciljem zauzimanja šireg područja Viduševca i izbijanja na rijeku Kupu, naredio pripadnicima svoje postrojbe napad iz pravca motela Brioni na sela Donji i Gornji Viduševac, nastanjena

pretežito hrvatskim pučanstvom, pa su te postrojbe izvršile napad na ta sela zajedno sa snagama JNA, umjesto da spriječi da se sela razaraju i pale stambene i gospodarske zgrade i sakralni objekti, iako je imao saznanja da se to čini, nije ništa poduzeo da se takva protuzakonita postupanja suzbiju i kazne, te iako za to nisu postojali vojni razlozi, te time pristajući da njemu podređeni vojnici nastave s takvim protupravnim radnjama, kao i na njihove posljedice, nakon čega su pripadnici njegove postrojbe „Šiltovi“ najprije opljačkali, a potom zapalili obiteljske kuće i gospodarske zgrade, Vatrogasni dom, te crkvu „Sv. Franje Ksaverskog“ u Gornjem Viduševcu, i protjerali preostalo hrvatsko pučanstvo iz Donjeg i Gornjeg Viduševca,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na civilno stanovništvo, naselja, pojedine civilne osobe, naredio napad bez izbora cilja kojim se pogađa civilno stanovništvo, da se pljačka imovina stanovništva, što nije opravdano vojnim potrebama te kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, naredio da se izvrši napad na objekte posebno zaštićene međunarodnim pravom,

pa, da su time djelom pod točkom 1/ II okr. Mile Letica a kaznenim djelom pod točkom 2/ I okr. Siniša Martić počinili kaznena djela protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništava – označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH u svezi sa čl. 28. st. 2. OKZRH.

STOGA PREDLAŽEM

1/ da se pred Vijećem Županijskog suda u Sisku održi glavna rasprava.

2/ da se na glavnu raspravu pozove I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica, te svjedoci Zlatko Školneković (79), Kata Šantek (81), Milan Đukić iz Gline, Borovita 9 (Kio-25/07), Luka Rom (82), Luka Žinić (83), Stevo Borić (84), Mirko Šantek (85), Petar Sužnjević (86), Vlado Crnković (88), Mirko Mihalić (90), Luka Šantek (92), Đurđa Leskovic (93), Franjo Štrk (94), Marijan Pereković (104), Luka Sućec (105), Srećko Ostojić (108), Milan Drekić (110), Zoran Rula (111), Luka Pereković (177), Mate Žugaj (179), Stjepan Radočaj (181), Slavko Strgar (182), Vlado Gregurić (183), Mirko Kruhović (191), Veljko Milojević, Mirko Lapčević i Slavko Sućec,

3/ izvrši uvid u fotokopiju Ratnog dnevnika Milana Slijepčevića, zapovijedi Komande operativne grupe od 9. rujna 1991. godine potpisane po komandantu Dušanu Kotureviću, popis pripadnika II. odreda Teritorijalne obrane Glina potpisanog po II okr. Mili Letici, kao kapetanu, naredbe komandanta 2. odreda Teritorijalne obrane Šibine od 25. srpnja 1991. godine, te naredbe komandanta Teritorijalne obrade Vlade Čupovića od 27. srpnja 1991. godine, DVD – 63, 48, 43 i 46 - medij – Glina 191 – pad Policijske postaje Glina i napad na Viduševac, 18., 29. i 30. rujna 1991. godine, fotokopiju Biltena broj 3 ratnog predsjedništva i štaba Teritorijalne općine Glina od 07. listopada 1991. godine, fotokopiju Biltena broj 4 ratnog predsjedništva i štaba Teritorijalne općine Glina od 11. studenog 1991. godine i fotokopiju Biltena broj 5 ratnog predsjedništva i štaba Teritorijalne općine Glina, siječanj 1991. godine, te Popis ratne štete za Gornji i Donji Viduševac, Gornji i Donji Selkovac i Šatornju,

4/ da se nad I okr. Sinišom Martićem odredi **p r i t v o r**, temeljem čl. 102. st. 1. toč. 1. i 4. ZKP i to iz razloga što je isti nedostupan i nalazi se u bijegu, a u pitanju je kazneno djelo za koje se može izreći kazna zatvora od 12 godina ili teža kazna, a to je neophodno i zbog posebno teških okolnosti počinjenog djela, a nad II okr. Milom Leticom produži **p r i t v o r** do okončanja glavne rasprave i to iz razloga radi kojih je pritvor nad njime i određen, a to su razlozi navedeni u čl. 102. st. 1. toč. 1. i 4. ZKP, jer zaista postoji opasnost da bi puštanjem na slobodu pobjegao i bio nedostupan, a u pitanju je kazneno djelo za koje se može izreći kazna zatvora od 12 godina ili teža kazna a to je neophodno i zbog posebno teških okolnosti počinjenog djela.

Obrazloženje

Kako je iz podnešene kaznene prijave i prikupljenih potrebnih obavijesti proizlazila osnovana sumnja da su I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica postupili na način činjenično i pravno opisan u dispozitivu ove optužnice, protiv njih je prethodno stavljen istražni zahtjev za provođenje istrage.

Istražni sudac usvojivši istražni zahtjev svojim rješenjem o otvaranju istrage, u tijeku istrage ispitao je II okr. Milu Leticu, sve svjedoke navedene pod točkom 2/ prijedloga ove optužnice, a također je prikupio i proveo druge materijalne dokaze, dok I okr. Sinišu Martića nije ispitao budući se isti nalazi u bijegu i nedostupan je.

II okr. Mile Letica je izjavio da je prije rata u Glini radio kao direktor Narodnog sveučilišta te je bio član Socijalističke stranke Hrvatske. U početku nije mislio da će doći do rata, pa kada je počelo naoružavanje odmah nije bio uključen u to, već su došli kod njega neki ljudi koje ne želi imenovati da se uključi u to naoružavanje. Dana 26. lipnja 1991. godine bio je organiziran napad na Policijsku postaju Glina, no u njemu nije sudjelovao. Bio je koordinator devet mjesnih zajednica i to Šibina, Šašave, Hajtića, Malog i Velikog Obljaja, Hrvatske Bojne, Buzete, Prijeke, Gornjeg Klasnića i Brubnja. Iz početka je pokušavao u tim zajednicama da ne dođe do rata, pa su ga u mjesnoj zajednici Hajtić prozvali i protestirali protiv njega. U početku sukoba nije znao za nikakve Ženevske konvencije no postavio si je za cilj da ljudima kojima rukovodi onemogući činjenje nedopuštenih radnji. Dana 26. srpnja 1991. godine postavljen je za komandanta 2. odreda Teritorijalne obrane i kao takav sudjelovao je u akciji čišćenja terena na način da su njegovi ljudi uzimali naoružanje u Joševici i Prijeki. Bio je formiran i štab Teritorijalne obrane čiji je komandant bio Stanko Divjakinja a formirani su i odredi Teritorijalne obrane. On je bio kako je već rekao komandant 2. odreda, odred su činile tri čete, a svaka četa imala je od 60 do 90 ljudi. Dana 30. rujna 1991. godine bio je organiziran napad na Viduševac i Selkovac, nije bio kod postrojavanja vojske koja se postrojavala kod bolnice a niti je čuo da je bilo uopće postrojavanja. Sa svojim je odredbom trebao napasti Selkovac iz pravca Šatorinje, jer mu je odred bio smješten u jednoj šumi u Šatorinji. Zapovijed za napad na Selkovac izdao mu je Đuro Peškirić zv. "Đed", koji je u samoj akciji poginuo, pa ga je tada zamijenio Stanko Divjakinja. Iako je dobio zapovijed da napadne Selkovac, njegovi ljudi u tome nisu sudjelovali nego su bili u šumi. Imali su samo pješadijsko naoružanje, navodi da njegov odred nije izvršio napad na sela Gornji i Donji Selkovac i Gornji i Donji Viduševac niti učestvovao u borbama. Kada je Viduševac pao, nakon nekog vremena gotovo nekoliko dana prošao je

kroz Viduševac, te vidio da je uništeno puno stambenih i gospodarskih objekata, a također je vidio da je i crkva oštećena na način da joj je toranj bio srušen. Tvrdi da nije sudjelovao u napadu na ova mjesta a niti su njegovi ljudi napadali ta mjesta. Čak ne zna ni koje su čete napadale ta mjesta. Svojim podčinjenima nikada nije izdao pismeno ili usmeno naredenje za neku akciju a kojoj on ne bi prisustvovao, navodi da je sudjelovao u provođenju akcija napada ali njegove jedinice nisu borbeno djelovale. Nije držao nikakav govor svojim podređenim ili drugim vojnicima o stradavanju ili uspjehu akcije napada na Viduševac i Selkovac. Sjeća se da je dao jedan intervju kada je naišao na dva poginula Hrvatska vojnika, za koje je smatrao da su diverzanti, te da je sretan što se završilo tako i što nema više poginulih, dok u selu Hajtić nikada nije držao nikakav politički govor. Prvi puta u Republiku Hrvatsku došao je 1997. godine, a kako živi uz granicu znao je biciklom doći više puta u Ilok.

Inače smatra da je čitav ovaj predmet medijski prenapuhan, te nakon što je provedena akcija napada na Viduševac nije se raspitivao o poginulim i ranjenima niti je dobio takvu informaciju od bilo koga.

Svjedok Zlatko Školneković u istrazi je izjavio da je živo u Donjem Viduševcu prije rata, sjeća se da je prvi napad na Policijsku postaju Glina bio 26. lipnja 1991. godine, te je tom prilikom smrtno stradao Tomislav Rom. Drugi napad je bio 26. srpnja 1991. godine na Policijsku postaju Glinu, ali se već od tada na Donji i Gornji Viduševac počelo pucati minobacačkim granatama od 60 i 120 mm. Gotovo svakodnevno su gađana tim granatama ova mjesta do 30. rujna 1991. godine, kada je ujutro uslijedio siloviti minobacačko-topnički napad na područje Viduševca, Selkovca i drugih mjesta. Od tog minobacačko-topničkog napada pogodena je kuća Zvonka Cekovića i Ivana Prajdića, njegova kuća, Mare Gašeljević, granatirana je crkva u Gornjem Viduševcu. Osobno je to vidio, u selo su iza toga počeli ulaziti tenkovi i pucati po kućama, radi čega su se mještani razbježali i povukli u šume, a neki su skriveni ostali u svojim podrumima. Tako je kod njegove kuće ostao njegov djed Lukaa u svojoj kući Vlado Štefančić. No o njihovoj sudbini se do danas ništa ne zna. Ovi minobacačko-topnički napadi vršili su se iz pravca Pogledića i to sa groblja. Prije nego što je počeo topničko-minobacački napad i prije nego što su pješadijske jedinice ušle u selo bilo je postrojavanje tih jedinica na prostoru bolnice Glina, a prilikom napada koristili su cestu prema Viduševcu. U štabu Teritorijalne obrane Glina bili su I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica, imali su njemu nepoznate zapovjedne dužnosti te su upravo oni izdali zapovijed i koordinirali napadom. Iza "Oluje" gledao je kasetu napada na Viduševac, te je zapamtio kako je postrojavanje bilo ispred bolnice u Glini.

Svjedok Kata Šantek u istrazi je izjavila da se nalazila u svojoj kući u D. Viduševcu sa svojom majkom Jagom Žinić koja je bila bolesna i nepokretna. Sve do 30. rujna 1991. godine po Viduševcu su svakodnevno padale minobacačke granate, a toga spomoga dana bio je žestoki minobacačko-topnički napad, po prestanku toga napada pojavili su se tenkovi i iza tenkova pješadija. Sljedeći dan kad je napad prošao, prošla je kroz selo, vidjela je kako gore štale i gospodarski objekti gotovo u čitavom selu, vidjela je da prema njezinoj kući dolaze trojica vojnika, pobjegla je iz kuće sa majkom i vidjela da su joj te osobe odmah kuću zapalili.

Gotovo identične iskaze kao i Kata Šantek dali su i svjedoci Luka Rom, Luka Žinić, Stevo Borić, Luka Šantek i Mirko Šantek, s tim što su još dodali, da su čuli da su I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica bili na nekim rukovodećim mjestima i zadacima. Također su izjavili da su čuli nakon što su napustili svoje kuće da su prilikom tog napada smrtno stradali Andrija Grgić, Ivo Malinač i Franjo Klobučar, a sa brda i šume kroz koje su prolazili vidjeli su da gori gotovo cijeli Viduševac i to sve kuće i gospodarske zgrade. Također su čuli da

svoje kuće tada nisu napustili Željko Cestarić i Vlado Štefančić, iza čega im se gubi svaki trag i vode se kao nestali. Još su naveli da se granatirao u to vrijeme i Gornji i Donji Selkovac.

Svjedok Petar Sužnjević u istrazi je izjavio da je bio vozač Hitne pomoći Medicinskog centra Glina, šef mu je bio Špiro Kostić i on mu je naredio da se svi ranjenici moraju dopremiti u Medicinski centar Glina. Dana 30. rujna 1991. godine, u par navrata išao je po ranjenike u Gornji i Donji Viduševac, jer je toga dana bio minobacačko-topnički napad na ta mjesta. Po izvršenom napadu u ova mjesta ušle su pješadijske jedinice koje su prije toga bile postrojene na prostoru ispred bolnice u Glini. Tko je zapovijedao tom vojskom ne zna. Također je i sljedeći dan tj. 01. listopada 1991. godine išao u Donji Viduševac te vidio da još gore pojedine kuće i gospodarski objekti a također je čuo da je jedna civilna osoba ranjena.

Svjedok Vlado Crnković u istrazi je izjavio da se dobro sjeća da je dana 30. rujna 1991. godine s područja Gline preletio iznad Viduševca jedan avion ali nije borbeno djelovao, pa negdje oko 09,00 sati nakon tog preleta započeo je minobacačko-topnički napad na Gornji i Donji Viduševac, Gornji i Donji Selkovac te Šatornju. Ovaj minobacačko-topnički napad bio je sa brda Pogledić, sa prostora mrtvačnice, te je taj minobacačko-topnički napad trajao sve do 11,00 sati. Nastupilo je zatišje, i tada je gledao kako tri tenka ulaze u Gornji Viduševac, te su tenkovi borbeno djelovali na način da su gadali kuće i gospodarske objekte, društveni dom u centru sela, župni dvor, crkvu te je vidio kako pada toranj crkve i kako iz toga kuće i gospodarski objekti gore. Odmah su se počeli povlačiti, te su u noćnim satima pokušali protunapad međutim, morali su se vratiti jer je otpor bio žestok. Čuo je da su prilikom tog napada smrtno stradali Franjo Klobučar iz Šatornje, Ivan Malinac, jedan gardista Vrbanac, kao i jedan gardista kome je prezime Leskovic, a teško su bili ranjeni Stjepan Pereković i Mirko Mihalić. Borbeno je djelovala grupa I okr. Siniše Martića, a također se pričalo da je u tom napadu sudjelovao i II okr. Mile Leticica, koji je bio rezervni kapetan I. klase i bio je u zapovjedničkom kadru. Iza "Oluje" gledao je kasetu napada na Viduševac, te je tada vidio da je postrojavanje srpske vojske bilo ispred Doma zdravlja u Glini. Gotovo identično izjavili su i svjedoci Mirko Mihalić, Franjo Štrk, Mirko Rom, Marijan Pereković, Luka Sućec.

Svjedok Durđa Leskovic u istrazi je izjavila da je njezin suprug Mirko Leskovic bio dragovoljac, te je čula da je 30. rujna 1991. godine bio pogođen granatom tenka i to u Donjem Viduševcu kod mljekare. Isto je čula da je bio sahranjen u prosincu mjesecu 1991. godine, te je 1996. godine izvršena ekshumacija kojom prilikom je identificirala svog pok. supruga po lančiću koji je imao kod sebe.

Svjedok Luka Pereković u istrazi je izjavio da poznaje I okr. Sinišu Martića a jako dobro poznaje II okr. Milu Leticu, te je za njega čuo da je bio i komesar neprijateljskih formacija. U inkriminiranom periodu bio je zapovjednik voda Zhora narodne garde i policije, te je vod brojio 50-tak ljudi. Dana 30. rujna 1991. godine bio je na položaju u Šatornji i negdje oko 09,00 sati iz sveg raspoloživog naoružanja počeo je napad iz pravca Gline, Gređana i Batinove Kose, te im je jedna neprijateljska formacija došla iza leđa radi čega su se zbog brojčane nadmoći neprijatelja počeli povlačiti, jer je izdao takvu zapovijed. Sa njime je krenuo Mato Žugaj te je vidio da se iza njega kreće Franjo Klobučar i Andrija Grgić i to svojim automobilima. Pri povlačenju je vidio dva ubijena mladića u uniformama ZNG-a, i kada je došao na križanje na njega je pucala pješadija iz puškomitraljeza i to gotovo sa 12 metara. Automobil je bio sav izrešetan a on teško ranjen, jer je uz put još automobil pogodila minobacačka granata. Pretrpio je povrede glave, nogu, pa se tako dovukao gotovo do Velike Soline, tu su po njega došli gardisti ZNG-a, a prilikom povlačenja ranjeni su i Vlado Gregurić, Mato Žugaj te Stjepan Radočaj. Prilikom povlačenja vidio je da gore kuće i to ne

samo u Gornjem i Donjem Viduševcu već u Gornjem i Donjem Selkovcu i Gredanima. Napadom koji je išao iz Batinove Kose rukovodio je zapovjednik okr. Mile Letica i Rade Miljević koji je bio komandir čete. Franjo Klobučar i Andrija Grgić stradali su od pješačkog naoružanja kao i on. Suglasno kao i Luka Pereković izjavio je i Mate Žugaj, još je dodao da je čuo da su poginuli Ivan Malinac, Franjo Klobučar i Andrija Grgić. Ivan Malinac bio je u postrojbama MUP-a dok za poginule Josu Vrbanca i Mirka Leskovca ne zna.

Suglasno su izjavili kao Luka Pereković i Mato Žugaj svjedoci Stjepan Radočaj, Slavko Strgar i Vlado Gregurić, s tim što su još dodali da oni ne znaju da li su poginuli Franjo Klobučar i Andrija Grgić bili civili ili vojnici, jer ih oni na položajima nisu vidjeli a Slavko Strgar još je dodao da je on bio aktivni policajac Specijalne postrojbe Policijske postaje Sisačko-moslavačke i u uniformi aktivnog policajca, imao je automatsku pušku i uniformu, te mu je dobro poznato da je prilikom tog napada u Donjem Selkovcu poginuo civil Franjo Sućec, a Vlado Gregurić izjavio je također da je bio aktivni policajac Specijalne postrojbe Policijske postaje Sisačko-moslavačke, koja jedinica se zvala "Ose", imao je uniformu aktivnog policajca sa oznakama i simbolima Republike Hrvatske, a zapovjednik mu je bio Slavko Jurković. Smatra da su Franjo Klobučar i Andrija Grgić bile civilne osobe jer su na sebi imali civilnu odjeću.

Svjedok Mirko Kruhović u istrazi je izjavio da je dana 26. rujna 1991. godine iz Šatornje pokušao pobjeći, ali su ga pri bijegu uhvatili vojnici "RSK" i od tada sve do "Oluje" od kuće nigdje nije izlazio. Sjeća se, da je dana 28. rujna 1991. godine, u selo ušla srpska vojska, zauzela položaje a među vojnicima je bio i II okr. Mile Letica, koji je kod njega došao oko 11,00 sati i rekao mu da se ne boji. Znađe da toga dana srpska vojska nije borbeno djelovala, a čuo je da je dana 30. rujna 1991. godine, pao Gornji i Donji Viduševac te Gornji i Donji Selkovec.

Svjedok Milan Đukić iz rukom pisane evidencije boraca 2. odreda Teritorijalne obrane - 2. čete M. Obljaj, Šaševa i Borovita zaveden pod rednim brojem 64 kao Đukić Dušan Milan, Borovita 9 - komandir čete Dragan Čučković, komandant 2. odreda Teritorijalne obrane kapetan Letica Mile u spisu Kio-25/07 Istražnog suda Županijskog suda u Sisku izjavio je, da su prilikom napada na školu u Šatornji autobusom došli iz Batinove Kose, komandir čete mu je bio II okr. Mile Letica, spustili su se do škole pješice, koristili su put kroz šumu, došli do škole te počeli pucati po školi, iz škole im je vraćena vatra i tada je smrtno stradao pripadnik njegove čete Lazo Velebit.

Svjedok Veljko Milojević u istrazi je izjavio da je prije rata živio u Hajtiću kao što živi i danas, bio je mobiliziran u srpsku vojsku u sedmom mjesecu 1991. godine u tzv. Teritorijalnu obranu, čija je komanda bila u školi u Šibinama a glavni u toj Teritorijalnoj obrani bio je II okr. Mile Letica, koji je prije rata radio u toj školi kao učitelj. On je bio glavni i najodgovorniji na terenu a to zna po tome, ako se netko ne bi odazvao pozivu odmah je osobno poslao vojnu policiju po njega.

Prije četiri do pet dana prije pada Gornjeg Viduševca, II okr. Mile Letica je na terenu mobilizirao oko 150 ljudi, nakon što su se ljudi sakupiti došla su dva autobusa i otpremili ih do skretanja za Šatornju, pa su pješice krenuli prema Šatornji. Prije ulaska u autobus II okr. Mile Letica održao je govor prisutnima i rekao da se ide na osvajanje Šatornje. Bili su naoružani automatskim puškama, te puškama M-48, pješice su došli do Šatornje, zauzeli su položaje ispred škole, došlo je do pucnjave te su prilikom toga iz njegove čete poginuli Lazo Velebit koji je bio iz Hajtića i neki Grubić koji je bio iz Majskih Poljana. Nastalo je

negodovanje a nakon dva sata vratili su se u Šibine a potom je svaki otišao svojoj kući. Nije sudjelovao u akciji napada na Viduševac, za II okr. Milu Leticu ne zna gdje je bio na terenu a nakon pada Viduševca njegova četa otpremljena je na teren u Bučicu. Tom prigodom vidio je da ima puno zapaljenih i izgorjelih kuća u Viduševcu i Bučici, a također je vidio kad je došao drugi puta na položaje da gotovo i nije bilo cijelih kuća. Isto je tako vidio da je crkve u Viduševcu bila granatirana. Dok je bio u Šatornji vidio je da poneke kuće u Šatornji gore, iste je zapalio netko od njihove vojske. Također je čuo da je u borbama kod Viduševca poginuo trgovac Mudrenić zv. Bačo. Za njega zna da je bio u Teritorijalnoj obrani Šibine a zapovjednik mu je bio II okr. Mile Letica. Nakon što je Viduševac pao, uslijedila je opća mobilizacija, te mu više komandant nije bio II okr. Mile Letica. Ponavlja da je II okr. Mile Letica u održanom govoru rekao da se ide u osvajanje Šatornje. Također je čuo da je kod II okr. Mile Letice više puta dolazio Đuro Peškirić zv. "Đed" ali ne zna kakvu je imao funkciju, dok za I okr. Sinišu Martića zna da je bio lopov i kriminalac.

Svjedok Mirko Lapčević u istrazi je izjavio, da mu se pokvario aparat te vrlo teško priča gotovo šapće ali da razumije i čuje što ga se pita, te je izjavio da je u vrijeme izbijanja ratnih sukoba živio u svojoj kući u Bišćanovu. Toga dana kad je bio napad na Viduševac, na njega se pucalo rafalno od strane srpske vojske pa je uspio pobjeći, no sutradan su mu uhitili ženu, te su potom bili od strane srpske vojske obadvoje zarobljeni i odvedeni po Mići Martiću u Glinu. U Glini su bili ispitivani tu su bili zadržani jedan dan a nakon toga pušteni. Kad je bio vođen od Mile Martića u Glinu vidio je da još gore neke kuće u Selkovcu jer je kroz njega prolazio a neke su potpuno izgorjele. Možda je bila cijela samo jedna ili dvije kuće. To je vidio i u Šatornji. Nakon pada Viduševca, od prilike nakon sedam dana, od Dušana Lapčevića čuo je da je ubijen Franjo Sućec iz Selkovca, iza toga navratio je u njegovo dvorište i vidio da pok. Franjo Sućec leži na stepeništu kuće koja je izgorjela. Čuo je da napad na Donji i Gornji Selkovec ide iz pravca Šatornje. Čuo je da su poginuli Pavle Ceković, Ana Muža, Ana i Jela Milatović i Stanko Rožanković ali ne zna kada i u koje vrijeme. Prije nego što je Viduševac i Selkovec pao vidio je mali broj Hrvatske vojske i policije.

Svjedok Slavko Sućec u istrazi je izjavio da je dana 30. rujna 1991. godine bio kod kuće kada je počeo jaki minobacački napad na Selkovec, Viduševac i Veliku Solinu, sela nastanjena hrvatskih stanovništvom. Kako je napad bio sve žešći pobjegao je u Gornji Selkovec a potom u Veliku Solinu te je čuo da je pao Viduševac i da se povlači vojska i hrvatsko stanovništvo u pravcu Pokupskog. Sutradan se pokušao vratiti u Gornji Selkovec, naišla mu je majka te rekla da više nema straži da su se svi povukli, da gore kuće i da mu je otac ostao kod kuće, a nakon akcije "Oluja" čuo je da je mrtav te je izvršena ekshumacija. Kada je prvi puta iza akcije "Oluja" došao u Gornji i Donji Selkovec vidio je da su sve kuće izgorjele.

Svjedok Srećko Ostojić u istrazi je izjavio, da je napadom na Policijsku postaju Glina osobno rukovodio dr. Dušan Jović, on se nije nalazio u toj grupi koja je napadala Policijsku postaju Glinu ali je čuo da je prilikom tog napada poginuo Dragiša Stefanović, koji je bio pripadnik grupe I okr. Siniše Martića. Sudjelovao je osobno u napadu na Viduševac i taj napad bio je 30. rujna 1991. godine. Postrojavanje paravojske bilo je ispred bolnice u Glini, tu je kod tog postrojavanja bio I okr. Siniša Martić i Borislav Bekić, dok tu nije vidio Dušana Jovića niti II okr. Milu Leticu. Nakon što je vojska bila postrojena obratio se kapetan Rapajić i iznio plan napada. Prvo je išla grupa I okr. Siniše Martića zv. "Šiltovi" iza njih grupa Đure Ljiljka te tenkovi i transporter. Bio je u grupi koja je bila stacionirana kod Briona kao pješadija, i krenula je kad je napad gotovo bio završen. Do 30. rujna 1991. godine, gotovo svakodnevno gađala se crkva u Viduševcu i čitav Viduševac. Nakon što su tenkovi prošli kroz

Gornji Viduševac i povukli se na lokaciju iza crkve oko groblja, u selo je ušla Teritorijalna obrana. Pod čijim je zapovjedništvom bila ne zna. Kad su pripadnici Teritorijalne obrane ušli u Viduševac vidio je kako ulaze u kuće, pljačkaju, odveze imovinu i pale kuće. Gotovo su sve kuće bile zapaljene. U samom napadu kuće nisu bile pogođene, međutim, kad je ušla Teritorijalna obrana kuće su se najprije počele pljačkati a zatim paliti. Time je bio revoltiran te je krenuo kući, sreo je Stanka Divjakinja i pitao ga zašto se to radi, a on mu je odgovorio za koga radi. Drugi dan je došao na položaj u Gornji Viduševac, pronašao jednu sliku u blizini crkve, a to je vidio kamerman i zabilježio. Osobno je vidio i Sinišu Martića kako rukovodi svojom grupom i ide iza tenkova. Grupa je ima a oko 60 ljudi.

Suglasno kao svjedok Srećko Ostojčić izjavili su svjedoci Milan Drekić i Zoran Rula, s tim što je Zoran Rula dodao da mu se čini da je kod postrojavanja vojske ispred bolnice dana 30. rujna 1991. godine, prije napada na Viduševac vidio II okr. Mile Leticu, dok ga kasnije nije vidio.

Iz fotokopije Ratnog dnevnika napisanog po Milanu Sljepčeviću, proizlazi, da se II okr. Mile Letica posebno isticao u borbenom djelovanju.

Iz dokumenta "Komande operativne grupe" potpisanog po komandantu Dušanu Koturoviću od 29. rujna 1991. godine vidljivo je da Koturović zapovijeda 2. i 3. odredu Teritorijalne obrane Glina napad koji treba ići pravcem Čremušnica-Bučica, Pokupsko, te da treba izvršiti odsijecanje ustaških snaga u rejonu Viduševca, spriječiti im izvlačenje i uništiti ih, te izbiti na Kupu. Po izbijanju na Kupu Teritorijalna obrana treba organizirati obranu na desnoj obali, kao i iz zapovijedi "Štaba Teritorijalne obrane 2. i 3. OZ za Baniju i Kardun" od 18. listopada 1991. godine potpisane po komandantu Radi Vujakliji kojom zapovijeda 2. i 3. odredu Teritorijalne obrane Glina napad na liniji Čremušnica-Bučica-Pokupsko a 1. i 2. odredom Teritorijalne obrane Vrginmost.

Iz popisa pripadnika 2. odreda Teritorijalne obrane Glina potpisanog po zapovjedniku odreda kapetanu Mili Letici, proizlazi da se radi o evidencijama boraca 1. i 2. čete i voda minobacača 2. odreda Teritorijalne obrane za listopad 1991. godine. Na popisu pripadnika 1. čete nalazi se 73 pripadnika iz Buzete, Balinca i Šibina. Na popisu pripadnika 2. čete nalaze se 64 pripadnika iz sela Šaševa, Borovita i Mali Obljaj, te vod minobacača sa 23 člana.

Iz naredbe komandanta 2. odreda Teritorijalne obrane Šibine od 25. srpnja 1991. godine Mile Letica naređuje komandirima čete iz Gornjeg Klasnića i komandirima vodova iz Hajtića i Buzete pregrupiranje snaga, s ciljem utvrđivanja položaja, te opskrbu svih vojnika borbenim kompletom municije.

Iz dokumenta Komande 1. brigade Teritorijalne obrane Glina od 24. prosinca 1991. godine, Mile Letica i nadalje obnaša zapovjedne dužnosti, a na što upućuje i dokument koji je "Komanda 24 PBR Glina" uputila Komandi 39. korpusa 16. ožujka 1994. godine gdje se radi o analizi problema rada organa za moral, potpisanog po referentu za morai kapetanu I. klase Mili Letici.

Iz Biltena broj 3 ratnog predsjedništva i štaba Teritorijalne opštine Glina od 07. listopada 1991. godine proizlazi da je u akciji na Šatornju u kojoj su sudjelovali pripadnici Teritorijalne obrane Glina poginuo Lazo Velebit, a dana 30. rujna 1991. godine prilikom napada na Viduševac poginuo je Mile Mudrinić - Bačo i Stojan Vladić iz Buzete te Pero Mrđenović iz Gline, a u Iz Biltena broj 4 ratnog predsjedništva i štaba Teritorijalne opštine

Glina od 11. studenog 1991. godine, opisan je borbeni put II odreda Teritorijalne obrane Glina, iz kojeg proizlazi da borbeni put jedinice traje više od pet mjeseci a počelo je sa seoskim stražama, barikadama, zasjedama i patrolama, pa je uspostavljena linija fronta od Baltić Brda do Vojnovića. Nakon što je II odred Teritorijalne obrane Glina formiran, isti je imao teške borbe u Grešanima, posebno u Šatorinji, Parizu, Selkovcu, a potom u Dvorištu, Hađeru, M. Solini, Stankovcu i Slatini, te je nakon protjerivanja ustaških snaga zauzeo i sela Ilovačak, D. Degoj i G. Bučicu. Nadalje u tom Biltenu broj 3 u tom borbenom putu II odreda Teritorijalne obrane Glina je navedeno, da su iz borbenih redova toga odreda nestali Stevo, Lazo i Bačo, taj se odred reformira, te dio boraca odlazi u novu jedinicu a dio će čuvati tradicije odreda komandanta Letice.

Iz navedenog slijedi da su poginuli Lazo Velebit i Mile Mudrinić – Bačo pripadali II odred Teritorijalne obrane Glina – Šibine kojim je zapovijedao okr. Mile Letica, iako se isti nisu vodili u evidencijama 1. i 2. čete boraca II odreda Teritorijalne obrane Glina (1. četa Buzeta, Balinac i Šibine, 2. četa M. Obljaj, Šaševa i Borovita), a na čelu kojih četa je bio komandant II odreda Teritorijalne obrane Glina kapetan Mile Letica, te komandir 1. čete Dragan Čučković a komandir 2. čete Adam Lazić, te su isti najvjerojatnije pripadali 3. ili 4. četi II odreda Teritorijalne obrane Glina koje su također bile pod zapovjedništvom okr. Mile Letice, ali popisa boraca 3. i 4. čete nema u spisu. Pok. Lazo Velebit poginuo je prilikom napada na Šatornju a pok. Mile Mudrinić – Bačo poginuo je prilikom napada na Gornji Selkovac zajedno sa svojim komandantom Durom Peškirom – Đedom, dana 30. rujna 1991. godine.

Iz DVD – br. 63 - medija vidljivo je, da je oružani napad na mjesto Gornji i Donji Viduševac, te Gornji i Donji Selkovac zaista bio dana 30 rujna 1991. godine, a organizacija i priprema toga napada, započela je u komandi Teritorijalne obrane u Glini dana 29. rujna 1991. godine, nakon sastanka kojem su prisustvovali komandanti i komandiri jedinica, što govori postrojenoj vojsci na prostoru "Trgo-prometa" u Glini, Ratko Rapaić, kapetan tenkofske jedinice istog tog dana 29. rujna 1991. godine, te je tada rekao da je na sastanku dogovoreno da na tom mjestu trebaju biti četiri čete i to do 11,30 sati, te da je on tada rekao na tom sastanku da neće krenuti bez 250 partizana. Kapetan Ratko Rapaić rekao je ovim vojnicima, vaš Divjakinja je nestao, otišao je negdje po zadatku, bio je sa Jovićem, čeka se još jedna četa, ide se u rat, svi u glavi imate istu ideju kao i mi sa vama da će netko i poginuti, te da će se u napad ići ako ne danas, onda sutra ili prekosutra, treba raditi pametno, vi ste svi ljudi stariji i ozbiljniji, borimo se za slobodu, idemo svi zajedno, borimo se za vašu i našu slobodu, prvenstveno svi vi ovdje i mi sa vama svi zajedno, vi se borite a mi pomažemo, neko će sigurno poginuti tu nema dileme, hoće ili neće, radit ćemo tako da ne pogine nitko, radit ćemo oprezno te ako svatko odradi svoj posao pošteno, pametno i polagano, ne znamo što tamo ima jer nemamo čovjeka koji je tamo bio i koji bi nam rekao imaju to i to, kad grunemo vidjet ćemo što će biti, idemo kao da imaju sve i kad krenemo možda ćemo se kretati 4 do 5 sati, ići metar po metar, ne znamo gdje su minska polja idemo u rat, rekao je da tko se plaši bolje da ne ide jer je korisnije da ostane i da se ne računa na takvih 10 ljudi, koji pojavom tenka dalje neće ići. Pa u koliko se to dogodi okrenite po njima ako to primijetite bilo u odjeljenju ili posjedi, ja svakog vojnika znam u glavu što radi, pa nemam argumenata da ga ubijem a ako to primijetite da to netko počne...

Nadalje, na tom DVD-u vidi se novinar glinske TV kako govori u kadru, da su pripadnici Teritorijalne obrane osvojili i oslobodili najveće ustaško uporište Viduševac, napad je počeo tog istog dana u 09,00 sati, te da snage sa čišćenjem napreduju dalje, nadalje, se u tom DVD-u vide kako gore sve kuće, vidi se razrušeni toranj, vide se razrušeni gospodarski

objekti u Viduševcu, a kasnije se na istom tom DVD-u vidi Siniša Martić "Šilt" sa svojom postrojenom postrojbom te ga se čuje kada svojoj postrojbi naređuje da se ide u štab Teritorijalne obrane.

Iz DVD-a – br. 48 – od 27. veljače 1992. godine prilikom posjeta Arkana i Hadžića Glini tadašnji potpredsjednik Izvršnog vijeća Gline (nepoznat) na sastanku 27.03.1992. godine, kojem su prisustvovali Paspalj te drugi govori o napadu na PS Glina koji je bio 26. lipnja 1991. godine, govori da su do tada djelovali dobrovoljački odredi koji od 27. srpnja 1991. godine postaju legalna organizacija i koji su dana 27. srpnja 1991. godine istjerali ustaše iz Policijske stanice koji su se nakon toga preselili u Viduševac i tu ostali sve do 30. rujna 1991. godine, kada su uz pomoć JNA-a u prvoj velikoj bitki u toku jednog dana iz Viduševca istjerali, te su na kraju 10. mjeseca imali 80 mrtvih.

Iz DVD-a – br. 43 – vidljivo je kako Saša Vukmirović u razgovoru za TV-e govori kako je ranjen u borbama u noge za Viduševac.

Na DVD-u – br. 46 kao i iz Biltena broj 5 od siječnja 1992. godine – vidi se i proizlazi ispraćaj 15 poginulih pripadnika paravojsnih srpskih postrojbi, koji su poginuli u borbama u Gračenići 12./13. prosinca 1991. godine, a na kojem ispraćaju tih poginulih govori kapetan Mile Letica, te u govoru između ostalog govori "Ej, Tudmane i ustaše, zar vam je srpska krv toliko slatka, zar vam je srpska duša tolika rana, ... zbijmo redove, ta ustaška gamad, ti drogeraši, histeričari, opijeni mržnjom prema svemu što miriše na srpsko, nisu se odrekli Starčevićeve i Pavelićeve ideologije. Oni su vjerovali da 41. može vaskrsnuti, da će se ponoviti ono što se ovdje na ovom mjestu događalo augusta 1941. godine, da će Srbi ponovno povjerovati toj silnoj demokraciji i kleknuti moleći Tudmana malte ne, za božju samilost. Nisu to ljudi zvijeri su to najstrašnijih vrsta, sa crnim čarapama preko lica. Krenite čvrstim korakom odatle gdje su tali naši i vaši heroji."

Iz Popisa ratnih šteta za Gornji i Donji Viduševac, Gornji i Donji Selkovac i Šatornju proizlazi da su u navedenim mjestima sve kuće razrušene i spaljene, kao i gospodarski objekti i to gotovo u cijelosti (stupanj oštećenja na tim objektima je označen brojkom 5 ili 6, što znači da su ti objekti devastirani 90 do 100%.

Na osnovi svega izloženog smatram utvrđenim da je I okr. Siniša Martić, kao zapovjednik paravojsne postrojbe zv. "Šiltovi" zaista postupio po zapovijedi komandanta Operativne grupe od 29. rujna 1991. godine potpisane po generalu Dušanu Koturoviću, te je dana 30. rujna 1991. godine naredio pripadnicima svoje postrojbe da krenu u napad iz pravca motela Brioni na sela Gornji i Donji Viduševac, što su pripadnici njegove postrojbe zajedno sa pripadnicima JNA i učinili, te krenuli u napad na Gornji i Donji Viduševac, ušli u to mjesto, a potom najprije opljačkali imovinu protjeranih mještana, a zatim palili obiteljske i gospodarske objekte, rušili crkvu "Sv. Franje Ksaverskog", iako je kao zapovjednik to morao zabraniti i spriječiti, u tom pogledu nije poduzeo ništa, pa je stanovništvo protjerano a njihove kuće i gospodarski objekti razoreni i zapaljeni. Isto tako smatram utvrđenim da je II okr. Mile Letica, kao zapovjednik 2. odreda Teritorijalne obrane Glina, izdao zapovijed 18. rujna 1991. godine da se izvrši napad na selo Šatornja, što su pripadnici njegovog odreda i učinili, napali selo Šatornju i zauzeli je, pa umjesto da spriječi razaranje i paljenje stambenih i gospodarskih objekata, iako je o tome imao saznanje da se to čini i da za to ne postoje vojni razlozi, dopustio da se selo razara i pale stambene i gospodarski objekti, a također je postupio i prema zapovijedi komandanta Operativne grupe od 29. rujna 1991. godine potpisane po generalu Dušanu Koturoviću, te je dana 30. rujna 1991. godine naredio pripadnicima 2. odreda

Teritorijalne obrane Glina da krenu u napad iz pravca Šatornje na Gornji i Donji Selkovac, što su pripadnici 2. odreda i učinili, pa nakon što su zauzeli Gornji i Donji Selkovac, umjesto da spriječi, dopustio razaranje, uništavanje i paljenje stambeno i gospodarskih objekata, protjerivanje preostalog pučanstva, te ništa nije poduzeo a niti spriječio ubijanje civila, pa su pripadnici 2. odreda kojim je zapovijedao, ubili civile Franju Klobučara, Andriju Grgića i Franju Sučeca, pljačkali i palili obiteljske kuće i gospodarske objekte, te protjerali preostalo hrvatsko stanovništvo iz navedenih mjesta.

Zaključak da su I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica, postupili na način kako ih se tereti, proizlazi iz iskaza svih do sada ispitanih svjedoka, a naročito iz iskaza svjedoka Srečka Ostojića, Milana Drekića, Zorana Rule, Veljka Milojevića, Mirka Lapčevića, kao i do sada nabrojanih materijalnih dokaza, a koji iskazi svjedoka i materijalni dokazi negiraju obranu II okr. Mile Letice, koja je usmjerena samo na izbjegavanje kaznene odgovornosti, jer je iskazima tih svjedoka i materijalnim dokazima utvrđeno da su I okr. Siniša Martić, kao zapovjednik paravojne postrojbe "Šiltovi" a II okr. Mile Letica, kao komandant 2. odreda Teritorijalne obrane Glina tzv. "SAO Krajine", zaista postupili prema zapovjedi komandanta Operativne grupe 1 (OG-1) broj ST-Pov. 100-10 od 29. rujna 1991. godine generala Dušana Koturovića, s ciljem zauzimanja šireg područja Viduševca i izbijanja na rijeku Kupu, održali sastanak u komandi Teritorijalne obrane u Glini, te dana 30. rujna 1991. godine izdali zapovijedi svojim postrojbama za napad na navedena mjesta, a nakon što su navedena mjesta bila osvojena, najprije opljačkali imovinu protjeranih mještana navedenih sela, a zatim zapalili kuće, kao i gospodarske objekte, a što potvrđuju i iskazi svjedoka Srečka Ostojića, Veljka Milojevića, Mirka Lapčevića a naročito DVD zapisa. I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica, iako su kao komandanti to mogli zabraniti i spriječiti, u tom pogledu ništa nisu poduzeli, kao što nisu poduzeli niti u pogledu sprečavanja protjerivanja mještana ovih sela, pa je očito da su I okr. Siniša Martić, kao komandant paravojne postrojbe "Šiltovi" i II okr. Mile Letica, kao komandant 2. odreda Teritorijalne obrane Glina tzv. "SAO Krajine", takvim svojim postupanjima kršili pravila humanitarnog prava i međunarodnih konvencija, jer su dozvolili pljačku i uništavanje imovine kao i protjerivanje mještana navedenih sela, te su takvim svojim postupanjima ostvarili sva bitna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva - označenog i kažnjivog po čl. 120. st. 1. OKZRH u svezi sa čl. 28. st. 2. OKZRH.

Također je valjalo predložiti određivanje pritvora I okr. Siniši Martiću kao i predložiti produljenje pritvora do okončanja glavne rasprave II okr. Mile Letici, koji ne živi u Republici Hrvatskoj, već živi u Republici Srbiji, pa je očito da bi izbjegavao dolazak na sud, a također to opravdavaju i posebno teške okolnosti djela koje se očituju u činjenici da su I okr. Siniša Martić i II okr. Mile Letica izdali zapovijed svojim jedinicama za napad na Gornji i Donji Viduševac te Gornji i Donji Selkovac, kojom prilikom je došlo do smrtnog stradavanja triju civilnih osoba, te velikog razaranja stambeno komunalnih objekata i protjerivanja cjelokupnog preostalih stanovništva, te su time ostvarila sva subjektivna i objektivna obilježja uženog kaznenog djela radi kojeg ih je valjalo i optužiti.

Stoga se ova optužnica ukazuje kao opravdanom i na zakonu je osnovana.

ZAMJENIK
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

REPUBLIKA HRVATSKA
2
ZUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U SISKU

van Petrklač